

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **A.I.G. GmbH,** se sídlem Julius Tandler Platz 6/15, Vídeň, Rakousko, zast. Mgr. Janem Baladou, advokátem se sídlem Palackého 740/1, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2014, čj. 27278/14/5000-14503-711090, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Herst, s.r.o., se sídlem Jíkevská 195, Bobnice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, čj. 47 Af 5/2014 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, k rukám jejího zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým bylo dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jeho rozhodnutí uvedené v záhlaví a uložena mu povinnost zaplatit náhradu nákladu řízení ve výši 13 200 Kč. Rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně I. stupně“) ze dne 20. 2. 2014, čj. 758183/14/2100-14500-204769,

kterým nevyhověl návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce (dále jen „rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku“).

[2] Krajský soud uvedl, že stěžovatel při výpočtu množství nafty pocházející od žalobkyně a nacházející se v době exekuce na dotčených čerpacích stanicích vycházel ze záznamní povinnosti osoby zúčastněné na řízení. Správce daně I. stupně takový důkaz nezmínil a stěžovatel jej neoznačil v seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 28. 8. 2014, čj. 22696/14/5000-14503-711090 (dále jen „seznámení ze dne 28. 8. 2014“). Uvedl pouze souhrnné množství nafty dovezené na dotčené čerpací stanice po dodávce nafty pocházející od žalobkyně. Z toho, že žalobkyně předložila záznamní povinnost osoby zúčastněné na řízení za určité období, ještě nelze dovozovat, že disponuje také záznamní povinností za jiné období. Žalobkyně neměla jistotu, z jakých důkazů stěžovatel vychází, požadovala proto, aby jí sdělil konkrétní skutečnosti, ze kterých vycházela jeho úvaha ohledně výpočtu množství nafty pocházející od žalobkyně, a nabídla mu k tomu své vysvětlení. Stěžovatel nepostupoval v souladu s § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „d. ř.“), protože neoznačil všechny důkazy, neseznámil s nimi žalobkyni a neumožnil jí uplatnit všechny její práva, tj. konkretizovat důkazy svědčící v její prospěch a provést přesný výpočet množství exekucí postižené nafty. Namísto toho vydal překvapivé rozhodnutí.

[3] Soud považoval úvahu stěžovatele ohledně množství nafty žalobkyně postižené exekucí ve svém základu za správnou, ovšem pouze při splnění dalších podmínek. K těm však stěžovatel neprovedl žádnou úvahu. Pokud považoval předložené důkazy za nedostatečné, měl o tom informovat žalobkyni a umožnit jí vyvrátit případné nesrovnalosti a prokázat svá tvrzení. Tím spíše za situace, kdy správce daně I. stupně na základě mylné úvahy nepovažoval žalobkyni za aktivně legitimovanou k podání návrhu na vyloučení věci z exekuce, v důsledku čehož se veškeré dokazování soustředilo až do odvolacího řízení. Stěžovatel seznámení ze dne 28. 8. 2014 koncipoval jako výzvu k uplatnění práva vyjádřit se k odlišnému právnímu názoru, nikoliv jako možnost vyjádřit se k tomu, že v odvolacím řízení bylo prováděno dokazování.

[4] Dosud provedené dokazování nevyloučilo možnost, že při exekuci mohla být zabavena nafta žalobkyně. Důkazní břemeno v řízení podle § 179 d. ř. leží na žalobkyni, která měla dokázat, že její nafta byla v exekuci zabavena. Přestože to neprokázala, nelze jí upřít právo na včasné seznámení s důkazy a možnou obranu. Žalobkyně byla zkrácena na svých procesních právech, čímž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel má za to, že krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti z důvodu vnitřní rozpornosti. Uvedl v něm totiž, že dle § 179 d. ř. leží důkazní břemeno na žalobkyni. Ona měla tedy dokázat, že v exekuci byla zabavena její

nafta. Přitom však stěžovateli vytkl, že dostatečně neprokázal, že nafta žalobkyně nemohla být při exekuci zabavena ani, že nafta jí patřící nebyla smísena s naftou ve vlastnictví jiné osoby.

[7] V seznámení ze dne 28. 8. 2014 stěžovatel seznámil žalobkyni s informacemi o konkrétním množství nafty na jednotlivých čerpacích stanicích, která byla zahrnuta do soupisu movitých věcí v rámci exekuce. Také ji informoval o tom, že na čerpací stanice byla dodávána nafta i jinými obchodními společnostmi. Seznámil ji se svým názorem, že není možné, aby v rámci prováděné exekuce při daném množství sepsané nafty byla sepsána také nafta, ke které žalobkyně deklarovala své vlastnické právo. Z protokolu o soupisu věcí je zřejmé, kolik litrů nafty bylo na konkrétních čerpacích stanicích v rámci exekuce zajištěno. Žalobkyně pouze obecně tvrdila, že jí svědčí vlastnické právo k určitému množství nafty, avšak žádným způsobem to nedoložila. Stěžovatel ji informoval i o tom, že v rámci odvolacího řízení vycházel ze záznamní povinnosti, kterou uložil správce daně I. stupně. Součástí seznámení ze dne 28. 8. 2014 byla také výzva, aby se žalobkyně k uvedeným skutečnostem a odlišnému právnímu názoru stěžovatele ve lhůtě vyjádřila. Domnívá se tedy, že postupoval v souladu s § 115 odst. 2 d. ř.

[8] Ze seznámení ze dne 28. 8. 2014 bylo zřejmé, že aby mohla být žalobkyně úspěšná se svým návrhem na vyloučení majetku z daňové exekuce, musela tvrdit a prokázat, že jí svědčilo právo nepřipouštějící postižení nafty zajištěné na konkrétních čerpacích stanicích. Pokud měla zájem se blíže seznámit s podklady, z nichž stěžovatel vycházel a které také uvedl v seznámení ze dne 28. 8. 2014, pak jí nic nebránilo využít možnosti dle § 66 a násl. d. ř. a nahlédnout do spisu či požádat o zaslání výpisu, opisu nebo kopie de § 67 odst. 3 d. ř.

[9] Žalobkyně v reakci na seznámení ze dne 28. 8. 2014 předložila určité podklady. Ustanovení § 115 odst. 2 d. ř. však stěžovateli nestanoví povinnost žalobkyni seznámit s posouzením těchto podkladů ještě před vydáním rozhodnutí o odvolání a tak ji v předstihu informovat o svém názoru a umožnit jí se k němu opětovně vyjádřit.

[10] Dané ustanovení je nutné vykládat tak, že odvolací orgán postupuje stejným způsobem jak v případě, kdy provádí v odvolacím řízení dokazování, tak v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně I. stupně a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Postup je takový, že odvolatele před vydáním rozhodnutí o odvolání seznámí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků.

[11] V závěru kasační stížnosti navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[12] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost je nedůvodná. Neshledává napadený rozsudek nepřezkoumatelným, neboť je v něm podrobně shrnut dosavadní průběh řízení i důvody rozhodnutí. Námitku vnitřního rozporu shledává irelevantní. Soud se sice vyjádřil kladně ve vztahu k názoru stěžovatele ohledně rozložení důkazního břemene, nicméně tento právní názor není důvodem výroku.

Tím je procesní pochybení stěžovatele, který porušil § 115 odst. 2 d. ř., když řádně neseznámil žalobkyni s provedenými důkazy. S ohledem na toto procesní pochybení soud již nepřezkoumával věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Pokud stěžovatel dovozuje, že se vypořádal se všemi odvolacími důvody, tak se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou stěžovatel spatřuje ve vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[15] Rozsudek krajského soudu není vnitřně rozporný. Na straně 10 odůvodnění krajský soud uvádí, že dle § 179 d. ř. leží důkazní břemeno na žalobkyni, která neprokázala, že právě její nafta byla v exekuci zabavena. Zároveň však v dalších větách rozebírá, že tato skutečnost nemůže zapříčinit upření práva na včasné seznámení se s důkazy, které stěžovatel považoval za relevantní, a možnou obranu proti nim. Z odůvodnění rozsudku jednoznačně plyne, proč krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil. Důvodem bylo jeho procesní pochybení. Výtka soudu ke stěžovateli totiž směřovala do porušení procesních práv žalobkyně nikoliv k tomu, že by žalovaný s ohledem na dosavadní vývoj věci dostatečně neprokázal, že nafta žalobkyně nemohla být při exekuci zabavena či že nebyla smísena s naftou ve vlastnictví jiné osoby. Pouze upozornil na to, že tato možnost zcela vyloučena není. Z toho lze dovodit jen to, že byl soud přesvědčen o tom, že pokud bude žalobkyni dána možnost se k důkazům řádně vyjádřit, nelze vyloučit, že by mohla vlastnictví alespoň k části zabavené nafty prokázat.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda stěžovatel postupoval v souladu s § 115 odst. 2 d. ř., jelikož před vydáním rozhodnutí dal žalobkyni možnost reagovat na seznámení ze dne 28. 8. 2014.

[17] Podle § 115 odst. 2 d. ř. platí, že *„[p]rovádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací*

orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele."

[18] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud k této otázce zjistil následující relevantní skutečnosti. Správce daně I. stupně svým rozhodnutím nevyhověl návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. V odůvodnění uvedl, že v době sepsání množství nafty byla dodavatelem osoby zúčastněné na řízení jiná společnost (Remiol s. r. o.). Pouze ta mohla vznášet nárok na vyloučení věci z daňové exekuce. Navíc uvedl, že žalobkyní tvrzené skutečnosti se neshodují s údaji uvedenými v dokumentech osoby zúčastněné na řízení (v záznamních povinnostech). Proti rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku podala žalobkyně odvolání s přílohami, kterými dokládala svá tvrzení. Stěžovatel vydal seznámení ze dne 28. 8. 2014, kterým ji vyzval, aby se vyjádřila k odlišnému právnímu názoru. Dokument žalobce výslovně vyzýval pouze k vyjádření se k odlišnému právnímu názoru, než ke kterému dospěl správce daně I. stupně a to nejen ve výroku, ale i v textu odůvodnění. Částečně hovořil i o seznámení se zjištěnými skutečnostmi, ale byl v tomto směru minimálně zavádějící. V seznámení ze dne 28. 8. 2014 bylo mimo jiné uvedeno, že existuje rozpor v tvrzení žalobkyně a údaji uvedenými v záznamní povinnosti osoby zúčastnění na řízení. Mělo se též jednat o absenci *„některých odvolatelem tvrzených dodávek a také o konkrétní datum uskutečnění plnění."* Bylo také poukázáno na to, že od doby žalobkyní deklarovaného plnění bylo v souhrnu na všechny čerpací stanice, kde byla provedena exekuce, dovezeno celkem 144 195 l motorové nafty jinými společnostmi než společností REMIOL s.r.o. Žalobkyně se k seznámení ze dne 28. 8. 2014 vyjádřila tak, že svá tvrzení a doložené důkazy považovala doposud za dostatečné. Nově navrhla doplnit dokazování o několik dokumentů a žádala stěžovatele, aby upřesnil, v čem konkrétně spatřuje tvrzený nesoulad, neboť jinak není schopna řádně hájit svá práva. Výslovně poukázala i na to, že z celkového množství nafty dovezeného na všechny čerpací stanice nelze nic dovodit, neboť podstatné je množství týkající se jednotlivých čerpacích stanic. Stěžovatel, bez toho aniž by nějak reagoval na toto vyjádření, rozhodl o zamítnutí odvolání. V odůvodnění uvedl, že předložené důkazy neodpovídají záznamní povinnosti osoby zúčastněné na řízení ani sobě navzájem a odkázal na konkrétní nesrovnalosti.

[19] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v rámci odvolacího řízení musí být dbáno na to, aby nedocházelo ke vzniku překvapivých rozhodnutí. Za překvapivé rozhodnutí lze považovat takové, které vnáší do celé věci zcela nové prvky a náhledy, ale účastníku řízení již není umožněno na tyto skutečnosti adekvátně reagovat. V takové situaci je totiž další řádný opravný prostředek vyloučen.

[20] V § 115 odst. 2 d. ř. je zakotvena povinnost odvolacího orgánu seznámit odvolatele před vydáním rozhodnutí se všemi jeho podklady společně s tím, jaké důsledky z nich odvolací orgán vyvozuje. Odvolací orgán musí odvolateli umožnit, aby se ke všem těmto skutečnostem ve stanovené lhůtě vyjádřil a případně navrhl provedení nových důkazů. Dle § 115 odst. 2 d. ř. vznikají tyto povinnosti odvolacímu orgánu ve dvou případech. Za prvé tehdy, když odvolací orgán provádí dokazování, což byl i tento případ, neboť veškeré dokazování bylo soustředěno do odvolacího řízení. Správce daně I. stupně totiž žalobkyni nepovažoval za aktivně legitimovanou k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce a žádné dokazování s ní ohledně možnosti vyloučení její nafty neprováděl. Za

druhé pak v situaci, kdy odvolací orgán dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně I. stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

[21] Stěžovatel na vyjádření žalobkyně, ve kterém nově navrhla doplnění dokazování a žádala upřesnění konkrétních nesouladných skutečností, zareagoval až ve svém rozhodnutí, kde sdělil nové skutečnosti, na které však žalobkyni předem neupozornil. Nově uvedl konkrétní rozdíly v množství nafty následně dodané na jednotlivé čerpací stanice třetími subjekty. Na základě těchto údajů provedl výpočet maximálního množství nafty, která mohla být daňovou exekucí zabavena na jednotlivých stanicích. V seznámení ze dne 28. 8. 2014 však pouze uvedl nicneříkající informaci o celkovém množství nafty, která byla dodána na všechny čerpací stanice v souhrnu. Stěžovatel také uvedl, že žalobkyně měla k dispozici záznamní povinnost osoby zúčastněné na řízení za měsíc listopad 2013, ze které vycházel. To však dovodil pouze ze skutečnosti, že sama předložila záznamní povinnost za měsíc říjen 2013. Ve sdělení ze dne 28. 8. 2014 však záznamní povinnost za listopad 2013 neoznačil a předpokládal, že jí žalobkyně disponuje. Ta však uvedenou záznamní povinností nedisponovala. Jednalo se tedy o nové skutečnosti, se kterými žalobkyně nebyla před vydáním rozhodnutí seznámena.

[22] Takovýto postup stěžovatele byl v rozporu s § 115 odst. 2 d. ř. Za nastalé situace totiž šlo o první případ dle § 115 odst. 2, kdy bylo v odvolacím řízení prováděno dokazování. V takových případech je povinností odvolacího orgánu umožnit seznámení se zjištěnými skutečnostmi a důkazy (viz rozsudek soudu ze dne 11. 2. 2016, čj. 2 Afs 266/2015 – 42). Stěžovatel proto pochybil, když žalobkyni neseznámil se všemi skutečnostmi a důkazy a s výsledkem svých úvah a nedal jí možnost tvrzené nesrovnalosti vyvrátit. Jeho námitka, že nebyl povinen žalobkyni seznámit s posouzením podkladů před vydáním napadeného rozhodnutí a dát jí možnost se opětovně vyjádřit, je tak zcela lichá, neboť přesně to bylo jeho úkolem.

[23] Zbavit se této povinnosti nelze ani odkazem na § 66 a násl. d. ř. či § 67 odst. 3 d. ř., tedy tím, že existuje možnost nahlížet do spisu či pořizovat kopie, výpisy nebo potvrzení ze spisu, jak se domnívá stěžovatel. Je nezbytný aktivní přístup odvolacího orgánu a poukazem na možnost nahlížení do spisu se nelze vyvinit ze splnění povinnosti výslovně zakotvená v § 115 odst. 2 d. ř.

[24] Soud také podotýká, že stěžovatel ve svém rozhodnutí vyslovil úvahu, že výhrada vlastnického práva je možná pouze v případě, že věc druhově určená je dostatečně odlišena od jiných věcí téhož druhu, a že stočením nafty na čerpacích stanicích došlo ke smísení nafty s naftou dodanou jinými subjekty. Tato podstatná úvaha však byla pro žalobkyni zcela nová, neboť v seznámení ze dne 28. 8. 2014 ji stěžovatel nepředestřel, ačkoliv se zjevně jednalo o odlišný právní názor, který byl způsobilý ovlivnit rozhodnutí v neprospěch žalobkyně.

[25] Úvaha stěžovatele, že záměna pojmosloví ve vztahu k § 115 odst. 2 d. ř. nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, by byla přípustná za situace, kdy by seznámení ze dne 28. 8. 2014 obsahovalo všechny zjištěné skutečnosti a důkazy. Pak by skutečně chybně zvolené pojmosloví, byť by bylo přinejmenším značně matoucí, nemuselo mít vliv na zákonnost, neboť by obsahovalo zákonem předpokládané náležitosti. Za této situace tomu

však tak nebylo, proto nelze uvedené námitce přisvědčit. Jak již bylo uvedeno, v této situaci naopak zmatečné pojmosloví přispělo k tomu, že žalobkyně byla poškozena na jejích procesních právech.

[26] V souvislosti s tím je také nezbytné odkázat na základní zásady daňového řízení. Jednou z nich je zásada součinnosti zakotvená v § 6 odst. 2 d. ř. Dle ní se od osob zúčastněných na správě daní (daňové subjekty, třetí osoby i správce daně) očekává vzájemná spolupráce. Jejím naplňováním má být docíleno požadavku otevřenosti, srozumitelnosti a předvídatelnosti rozhodování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, čj. 6 A 143/2001 – 151, č. 501/2005 Sb. NSS). Z této zásady plyne, že osoby zúčastněné na správě daní mají právo po správci daně požadovat, aby s nimi spolupracoval a vyhověl jejich racionálním požadavkům. Tato zásada se projevuje především tím, že správce daně a osoby zúčastněné na správě daní si navzájem vycházejí vstříc. Jde jak o právo, tak o povinnost zároveň. Správce daně pak musí tuto povinnost plnit dle § 6 odst. 4 d. ř. V nynějším případě měl stěžovatel s ohledem na průběh řízení před správcem daně I. stupně dbát o to více na součinnost mezi ním a žalobkyní, neboť veškeré dokazování probíhalo až v odvolacím řízení. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu shledat značné pochybení stěžovatele.

IV. Závěr

[27] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[28] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[29] Tyto náklady řízení jsou tvořeny náklady právního zastoupení. Zástupce žalobkyně v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za úkon právní služby náleží zástupci žalobkyně mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Zástupce žalobkyně je registrován k dani z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá daň z přidané hodnoty ve výši 21% z částky 3 400 Kč, tedy 714 Kč. Celková částka za řízení před Nejvyšším správním soudem, kterou je stěžovatel povinen uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Jana Balady, advokáta se sídlem Palackého 740/1, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, činí 4 114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. prosince 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu